

AK-29

Zvláštní příloha 20. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování JEDENÁCTÉ

létají kusy hmoty ve formě houby na drhnutí, kartáče, nůžek na nehty a další nepřístojnosti. Nemytá osoba stojí před hromadou, které vévodí kýbl se špinavou vodou. Špína za nehty se přiblíží k bradě a poškrábe ji. Nemytá a přesto hledá řád, jistotu, že pokud pohne s tímto, to druhé se v existenciální krizi nezhroutí až podlahu. Musí se v tom udělat pořádek, myslí si.

Lukáček čekal na návštěvníka bez ustání už šestnáct stran. Dočkal se jen pošťáka a obsílky od milé, ale nemilované sestřičky. A že prý neteřinka přijede, zní Lukáčkovi hlavou a že prý se u něho ubytuje na dostatečně dlouhou dobu, aby potratila v místním ovzduší ten počínající chrchel. Snad nám holčička ve čtrnácti nezačala kouřit, zděsil se Lukáček. Snad se ta chuděrka jen nastudila v chladném pražském povětří, vždyť těmi průdchy místo podchodu musí nesmírně profukovat. Zakázat by je měli. No samozřejmě, jak jinak. Lucie tu bude co nevidět, snad dřív, než uběhne dalších šestnáct stránek, zamyslel se Lukáček. Možná by stačilo jen předchozí písmena škrtnout, natáhnout perko a škrtat a škrtat, stejně psaní jako žití. Kam s tím jinam, než pod ochranou vrstvu škrtu. Ať už veřejného nebo osobního. Lukáčka vyrušilo zaklepaní na vnitřní dveře. Snad ne Lucie, vyskočil na nohy nebohý krejčí a popatřil na Naphtu v trenkách.

„Co chcete,“ vyštěkl Lukáček a zase si kecl na židli.

„Pane Lukáčku, nesu vám kalhoty, včera jsem si je nešťastným sledem událostí natrhl. Byl byste od té dobroty a nějak mi je zalátal.“

„Nelátám, opravuji, když už, jsem elitní krejčí, jsem vyhledávaný elitní krejčí, žádná zavšivená švadlena,“ zařval Lukáček a pokusil se ukrýt svůj do pláče se hrnoucí obličej.

„Samozřejmě, chápu a omlouvám se,“ zašeptal vyděšeně Naphta a pokusil se postavit tak, aby nebylo poznat, že vkročil do dílny jen tak, ve spodním prádle, což jeho trenýrkovitost ještě vyzdvihlo.

Trapnost situace navýšila krejčovská panna, která byla nahá zcela.

Lukáček se ale brzy vzpamatoval, protože si jakž takž uvědomil, že mu žárlivost zakalila zrak a že místo oblečeného Naphty vidí Naphtu svlečeného pouze do trenýrek. Jezuita v trenýrkách, k popukání. A tak se začal rychle omlouvat.

„Promiňte pane Naphto, moc se omlouvám, ale rozrušil mne dopis od sestry z Prahy. Víte má mi sem na pár dní přijet neteř a to mne úplně rozhodilo. Jak já se o ni jenom postarám. Jsem starý mládenec a vůbec netuším, co takové čtrnáctileté děvče potřebuje.“

Naphta rozrušen novinkou o příjezdu mladé neteře se málem skácel na podlahu, ale dlouholetý cvik v přetvářce způsobil pouze jeho pomalý přesun od dveří ke stolu, kde se posadil a počal milého Lukáčka uklidňovat.

„Ale milý pane Lukáčku, z toho přeci nemusíte mít obavy. Já vám milerád vypomůžu. Vždyť přeci dobře víte, že mám své dlouholeté zkušenosti z působení v dívčím penzionátu a velmi dobře vím, co taková mladá děvčata potřebují.“

Lukáček sedící nyní naproti Naphtovi si prohlížel řečnického nájemníka krví podlitýma očima a hlavou se mu honily všelijaké myšlenky. Jistě, jistě, že máš bohaté zkušenosti, hlavně s przněním, ty stará otlemená stvůro. Pročpak tě představený školy raději potichu odklidil sem do Davosu a ještě ti k tomu platí nehoráznou apanáž. Ano, tohleto všechno víme, ale teď musím zachovat chladnou hlavu, jinak ti narvu do té tvé nevymáchané huby celou

krejčovskou panu i s nůžkami. Ne, ne, těmi ti ustříhnu ptáka, ty zrůdo a plynule navázal na své přívětivé myšlenkové pochody zdvořilou odpovědí.

„Moc vám děkuji pane Naphto. Samozřejmě, že pokud bych potřeboval, zejména v pedagogickém ohledu, poradit, tak se na vás určitě obrátím. Ale vidím, máte natržené kalhoty. Ukažte, já už vám je nějak zalátám, ale promiňte, já huba prostořeká, chtěl jsem říci nějak vyspravím. A copak se vám to prosím vás přihodilo. Snad jste někde na procházce nezakopl. Nejste proboha zraněn, mám tady dokonce lékárníčku”.

Naphta se začal ohrazovat, že to nic není, že to byla jenom taková trapná nehoda, kterou ani nemá cenu příliš pro její směšnost rozebírat, ale že mu moc děkuje a že tedy ty nohavice nechá tady na stole a ještě jednou se vrátil k návštěvě neteře, že už se o tom samozřejmě nechce vybavovat, ale že pokud by měl Lukáček málo místa zde dole v přízemí, že je mu ochoten na nějaký ten čas podstoupit zpět jednu z pronajatých místností, protože dobře ví, že děvčata v tomto věku už potřebují trochu toho soukromí a tady dole by si ho asi moc neužila, ale že to samozřejmě vše ponechává na jeho klidném zvážení a že by mu pochopitelně i nadále platil nájem v plné výši.

To už se milý Lukáček málem neudržel. Úplně podvědomě sebral ze stolu velké krejčovské nůžky a začal s nimi stříhat Naphtovy kalhoty a když viděl, co natropil, zarazil se. Možná je čas na malou přestávku, řekl si tiše. Vlastně nemám být proč vzteklý. Je to jen Naphta, jezuita co i pod vycházkovými kalhotami nosí sutanu, aby nebylo vidět, že nosí trenky. Podivín, který ho svým způsobem živí, protože, přízněme si, Lukáček byl dobrý krejčí, ale jeho služeb využíval jen on sám. Tučné nájemné, které za Naphtu platili jeho nadřízení, se přeci nedá zahodit chvilkou nekontrolovatelného ničení kalhot.

Naphta šokovaně hleděl na své kalhoty.

„Nové, pane Naphto,” zařval Lukáček vesele. „Vy si zasloužíte kalhoty úplně nové. Koukal jsem, že se vám prodírají švy, to už se pak kalhoty hodí leda na odstřížky.”

„Ale proč...” zamumlal Naphta, ale přerušil ho Lukáčkův výskok ze židle.

„Nenechte se dvakrát pobízet, pane Naphto,” zabřebentil a táhl Naphtu doprostřed místnosti.

„Vezmeme míru, ukažte, zvedněte na moment ruce, ano, tak.”

Lukáček zapadl do profesionální deformace, kdy všechna činnost odehrávala se nezávisle na mozku a ten mohl být elegantně zahlcen pokašláváním teorií o Naphtově přirození, které se mu vznášelo několik okamžiků od obličeje.

Lukáček byl sobec, radikální. Jakýsi neumětel z minulého století udělal z něho legendu naplněnou šlechtností a nezištnou láskou. A to té bradě vousaté jen spíchnul kaťata. Mluvil s ním o počasí, o budoucnosti, o své touze napsat epický román, který chtěl nazvat jménem svého rodného města. Ale brada vousatá jen příkyvovala, reagovala nepřítomně a bručela si jeho jméno. Lukáček. Třešňový vrch. Kouzelný Davos. Láska a portýr. Lukáček. Vrch kouzel. Lukáček. Při placení na Lukáčka upřel pichlavý pohled a řekl: „Člověče, vy o tom asi nevíte, ale jste rozená románová postava. Trochu uhladit výčnělky a je z vás klasické dílo. Rozumíte tomu?”

Ale to neměnilo nic na skutečnosti, že Lukáček byl povaha špínou ochozená, dezinfekcí společenských norem nezasažená.

Lukáčková světlá strana zavřela svá prasečí očka, aby neviděla pravou ruku třímající špendlík o délce tří centimetrů, který právě zajížděl do vnitřní strany Naphtova stehna.

Naphta zaskočel a odskočil od Lukáčka.

„Poslyšte pane Lukáčku, dnes jste nějaký nesoustředěný.”

„Promiňte, dělá mi hlavu neteřinka. Prý onemocněla, potřebuje se nadýchat čerstvého vzduchu. Pražské pochody jsou jako průduchy zpoza polárního kruhu, zakázat by je měly, ale nezakáží a já, ač mám Lucinku moc rád, se o ní bojím, když ji mám na starost. To víte, dnes je to ve světě samý narušený. A slyšel jste co se dnes stalo. Nějaký pobuda prý ubodal pošťákovu dceru. Také jí bylo nějak jako mé neteři. Ale uhlídejte mladou holku plnou života

v krejčovské dílně. Neuhlídáte. Uteče se někam bavit a lup ho, já budu do Prahy posílat smuteční oznámení. Jen si představte tu mladou dívku. Nedotčenou. Nevinnou. Do krásy právě pučící”

Naphta se otočil k Lukáčkovi zády.

„Promiňte,” řekl. „Ale zapomněl jsem vypnout nahoře vaříč. Až budete mít ty kalhoty, houkněte na mě. A s neteří si nedělejte hlavu. Já